

"Ongewapend"

De man met de lange regenjas aan staat al een tijdje in de rij voor de balie van de bank. Hij schijnt zich er niet aan te ergeren, want een vriendelijke glimlach siert zijn gezicht. Af en toe betast hij voorzichtig het oppervlak van zijn jas op borsthoogte en lijkt een soort van binnenpretje te genieten. Wanneer hij uiteindelijk aan de beurt is, stapt hij vol zelfvertrouwen over de blauwe streep, waarop staat 'Hier wachten A.U.B' naar de balie. De blondharige bankbediende kijkt niet op van haar computerbeeldscherm, waar allerlei interessant dingen zouden kunnen staan. De man kan in ieder geval in de spiegeling van haar echter bril wel zien, dat waar ze ook naar kijkt het een felroze achtergrond heeft, waardoor hij betwijfelt of de pagina veel met het werk van een bankbediende te maken zal hebben. Wanneer ze na een aantal minuten nog steeds niet van plan lijkt te zijn om hem op te merken, besluit hij dat hij nu wel lang genoeg heeft gewacht. Langzaam buigt hij zich wat naar voren en zegt zacht: 'Ik ben niet gewapend.'

Even reageert ze niet, terwijl ze veel met de muis beweegt en dingen aanklikt, waarna ze een glimlach opzet en zich op haar bureaustoel naar hem toe draait. 'Pardon meneer, wat zij u net?', vraagt ze vriendelijk.

De glimlach van de man verbreed zich nu hij haar aandacht heeft, waarna hij herhaalt, 'Ik zei, dat ik niet gewapend was, beste mevrouw.'

Het gezicht van de vrouw schieten van onbegrip naar verbazing en weer terug. 'Niet?', herhaalt ze. Vrolijk knikt de man om het te bevestigen. 'Ik geloof niet, dat ik het helemaal begrijp wat u precies bedoelt meneer', zegt ze met een nu wat onzekere glimlach.

Vrolijk opent de man zijn regenjas een beetje zodat er een Magnum .45 en een handgranaat te zien is en de bankbediende achteruit deinst. 'Ik bedoel...', zegt hij terwijl hij zijn jas weer dichtdoet, 'dat ik absoluut geen pistool of handgranaat bij me heb.'

'Is dit een overval?', vraagt ze angstig, haar ogen strak op de bolling onder de regenjas gericht.

'Hoe kan ik u overvallen als ik ongewapend ben?', vraagt de man terug, op een toon alsof hij net iemand zijn uitvinding uitlegt die ervoor kan zorgen dat pindakaas als eindeloze krachtbron gebruikt kan worden.

'Maar... maar u heeft daar onder uw jas...', stamelt de vrouw.

'Misschien zijn die wel helemaal nep,' antwoord hij, waarna hij zich nog wat naar voren buigt. 'Maar voor het geval ik een grote leugenaar blijk te zijn, is het misschien beter als u deze tassen met geld vult,' zegt hij dreigend, waarna hij een rolletje hondenpoepzakjes onder de doorzichtige scheidingswand door schuift.